

BALLEN UIT DE BROEK

Charles Rozendal

Ballen uit de broek

© 2012 Charles Rozendal
2e ebookversie december 2012

Titel: Ballen uit de broek
Auteur: Charles Rozendal
Foto omslag: Frank Uijlenbroek

Uitgeverij U2pi BV - Voorburg
Website uitgever: www.jouwboek.nl
ISBN: 978-90-8759-309-4
NUR: 491

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

BALLEN UIT DE BROEK

Charles Rozendal

Inhoud

Voorwoord	7
Hoe het allemaal begon	9
Voetballen op een echt veld	11
Het begin van De Zweef 10	13
De competitie	20
Twenthe 5 - De Zweef 10	21
De Zweef 10 - RV 2	24
Brabants bezoek	28
Wierden 3 - De Zweef 10	31
De Zweef 10 - S.D.O.L. 6	34
De sportkeuring	36
De Zweef 10 - Almelo 5	39
De Zweef 10 - S.O.S. 8	41
Omhoog 6 - De Zweef 10	43
Tonnie	48
Tuchtcommissie	51
Geschorst	53
De Zweef 10 - Luctor et Emergo 7	55
St Nicolaasavond	59
Tubantia 6 - De Zweef 10	61
Playbackshow	64
Quitte of dubbel	67
De Zweef 10 - Holten 6	69
PH 14 - De Zweef 10	72
S.D.O.L. 6 - De Zweef 10	75
Ans	79

De Zweef 10 - Twenthe 5	81
E.H.B.O.	85
RV 2 - De Zweef 10	88
Een onverwacht bezoekje aan Ans	90
De Zweef 10 - Wierden 3	92
Uitje elftal	95
Almelo 5 - De Zweef 10	97
Jesus	99
S.O.S. 8 - De Zweef 10	102
De Zweef 10 - Omhoog 6	106
Herman	109
Luctor et Emergo 7 - De Zweef 10	111
De Zweef 10 - PH 14	113
Amsterdam	116
Supporters	120
Bananenbar	123
De Zweef 10 - Tubantia 6	128
Tijd voor bezinning	136
Holten 6 - De Zweef 10	140
Het kampioensfeest	144

Voorwoord

Meer dan vijftientig jaar samen voetballen in een seniorenelftal. Elke zondag een elftal binnen de lijnen en meer dan een elftal buiten de lijnen. Niemand die afscheid wilde nemen, zodat het elftal uitgroeide tot een groep van pakweg vierentwintig spelers en begeleiders. Het voetbalspel was ons excuus om de gehele zondag van huis te zijn. Helaas heeft het elftal noodgedwongen moeten stoppen. Uiteindelijk hadden we nog maar zes spelers die aan het voetbalspel konden deelnemen. Te weinig om aan de wedstrijd te kunnen beginnen. Maar wat hebben we een lol gehad. Niemand die ons dat kan afnemen. Wat over is gebleven is vriendschap. We zien elkaar nog steeds wekelijks en trouw wordt er elke dinsdagavond geklaverjast. Ik heb in dit boek meer dan vijftientig jaar voetbal samengevat in één seizoen. De tegenstanders zijn willekeurig gekozen, zo ook de spelmomenten. Rode draad in het geheel is de leider van het elftal Eppo, aan wie ik dit boek wil opdragen. Voor de rest een woord van dank aan mijn vrouw en twee dochters van wie ik de nodige tijd heb gestolen. Tijd die mij overigens van harte werd gegund.

Charles Rozendal

Hoe het allemaal begon

Het was toen gewoon niet anders. Vrije tijd bracht je door op straat. Hangjongeren waren er in die tijd niet. Op straat werd er gevoetbald. Dit tot grote ergernis van onze burens. Ik had ze nu wel eens willen horen. Dat ze een keuze moesten maken. Tussen een bal of een hangjongere in de tuin. Ze zijn er niet meer. De burens. Ze zijn vertrokken naar het hiernamaals. Wat zullen ze het missen. Het geschreeuw op straat, de bal in hun tuin en het bellen met de politie. Gek, want niemand had in die tijd telefoon. Op de dokter en de politie na dan. Ik heb het altijd al vreemd gevonden. Hoe kun je de dokter of politie bellen als niemand telefoon heeft. Maar ja, de burens hadden natuurlijk wel telefoon. Voor ons aangeschaft om de politie te kunnen bellen. Ze kwamen in die tijd nog. Met twee auto's, van twee kanten, zodat we als ratten in de val zaten. De buurman genietend voor het raam en de agenten achter ons aan. Keer op keer. Ze konden ons niet krijgen. Op de eerste meters waren we snel. Heel snel. Je moet er nu mee aankomen. Bellen met de politie als er op straat wordt gevoetbald. Het kan niet meer. Er wordt tegenwoordig niet op straat gevoetbald. Blauw zien we al decennia niet meer op straat. De buurman werd een dagje ouder en het voetballen op straat werd minder. Niet omdat de buurman ouder werd. Nee, er waren in ons dorp meerdere voetbalverenigingen waar je op een echt

voetbalveld kon voetballen. We hebben ons allemaal aangemeld bij rksv De Zweef. Ik moet toen elf of twaalf jaar oud zijn geweest.

Voetballen op een echt veld

Natuurlijk, het voetballen op een echt veld was geweldig, maar ik begon ze toch te missen. De buurman en de politie. Daar kan geen trainer tegen op.

Aan hen had ik te danken dat ik een dozijn geweldige schijnbewegingen in huis had. Ook de spanning begon ik te missen. Hoewel we allemaal een aardig balletje konden trappen werd voetbal op een gegeven moment bijzaak. Toen we een jaar of zestien waren kozen we er voor om met zo min mogelijk inspanning het maximale resultaat te behalen. Dat was zeer zeker niet in het belang van onze vereniging. Ter compensatie werden we jeugdleider of werd er bardienst gedraaid. Jaloers keken we toen al naar de verrichtingen van de senioren op zondag. Niet naar de prestaties op het voetbalveld. Nee, het waren de randzaken die ons raakten. Naast het voetbal was er altijd wel wat te doen. Een St. Nicolaas-avond voor de senioren bijvoorbeeld. Voor ons kon de overgang naar de senioren dan ook niet snel genoeg komen.

Het voetballen in de senioren is te vergelijken met een verjaardagscadeautje. Als de verpakking er af is valt het tegen. Met de nadelen hadden we geen rekening gehouden. De thuis- en uitwedstrijden werden om 9.00 uur 's morgens gespeeld. Op de zondag. Het stappen gebeurde op de zaterdagavond. Met grote regelmaat

werd op het voetbalveld gekotst. Dat ging wennen. De vogels hielden er al rekening mee. De eerste wedstrijd in de senioren was er één om nooit te vergeten. Een oefenwedstrijd tegen De Zweef 8. De spelers van het achtste elftal hadden 30+ op hun shirt staan. Een verwijzing naar hun leeftijd. Stuk voor stuk hebben ze in het eerste elftal gespeeld. Op één na. Een aangewaarde Duitser met de naam Erwin. Getrouwd met de zus van één van de spelmakers van het achtste elftal. Eigenlijk waren het allemaal spelmakers, althans zo leek het.

Het achtste elftal bestond uit vijftien spelers. Het was altijd de vraag wie er speelde en wie niet. Erwin trainde altijd en dacht daaraan rechten te kunnen ontlenen. Als een echte Duitser kwam hij op een zondagmorgen de kleedkamer binnen met de mededeling: "Ich spiele". Henk was de leider van het achtste elftal en genoot een groot aanzien. Henk was tweetalig en liet zich de les niet lezen. "Und ich sage, du spielst nicht", was het enige wat Erwin van Henk te horen kreeg. En hij speelde niet.

Voor straf stond Erwin een week later in het doel. Met een lange regenjas aan en een bromfietshelm op. Zelfs de scheidsrechter durfde niet te protesteren. Overigens kregen we de oefenwedstrijd tegen het achtste elftal met 9-0 klop. We liepen van het kastje naar de muur. Ook de derde helft verloren we. Welkom bij de senioren.

BALLEN UIT DE BROEK

Meer dan vijftientwintig jaar samen uitkomend in één voetbalelftal. Soms aangevuld met vers bloed. Het elftal groeide uit naar meer dan twintig spelers.

Niemand die afscheid wilde nemen.

Voetbal werd bijzaak. De randverschijnselen gingen hoogtij vieren.

Alle belevenissen van een seniorenelftal uit Nijverdal, De Zweef 10, samengevat in één seizoen.

Charles Rozendal